

2. KAPITOLA

Therese zatím od svého návratu do vesnice nestihla Fulsom Hall navštívit; rozpomínala se, že naposledy se v sídle na opačné straně centra vesnice zastavili s Geraldem zhruba před deseti lety, když spolu krátce pobývali na Hartington Manor. Teď v kočáře přemýšlela, co všechno si o obyvatelích Fulsom Hall vlastně pamatuje.

„Pan Henry Fitzgibbon už bude v univerzitním věku,“ počítala zamyšleně. „Took se zmínil jen o slečně Fitzgibbonové. Tehdy před deseti lety tu žil ještě sir Harold a lady Fitzgibbonovi. Moment, jak se lady jmenovala?“ Jamie, George ani Lottie jí odpovědět nedokázali. „Dobrá. Ze všeho nejdřív zjistíme, kdo to má v sídle na povel.“

Trojice pomocníků vážně přikývla.

Therese vzhledla k úhledně upravenému okolí před vchodem do sídla. V duchu si přiznala, že jí lichotí, jak tři malé rozumky visí na každém jejím slově.

Kočár zastavil a vzápětí se k povozu vrhl mladičký stájník, aby si vzal opratě. Therese vystoupila na cestu a zamířila ke dveřím.

Podmračený den už temněl blížícím se soumrakem. Mráz zesílil, ale děti byly dobře zachumlané v kožíšcích a vlněných šátcích.

Therese si zaskočeně uvědomila, že se jí do volné ruky důvěřivě vsunuly drobné prstíky. Shlédla k Lottie, která napjatě pozorovala těžké dubové dveře, jako by měla strach, kdo se v nich objeví.

Therese vnuččinu ručku něžně stiskla a druhou rukou si podebrala sukň, aby bezpečně vyšla po nízkém schodišti ke vchodu; Jamie s Georgem zůstali váhavě stát pod schody a Therese kývla: „Ano, chlapci, vy radši počkejte venku.“ Významně se ohlédla k živému plotu, který lemoval pozemek a mizel za rohem budovy, kde se zřejmě nacházela hospodářská stavení s dvory. Mrkla na hošíky. „Kdo ví, co zajímavého tady objevíte?“

Chlapci potlačili nejistý úsměv, kradmo po sobě mžikli a dychtivě přikývli. „Ano, babičko!“ odpověděli jednohlasně. Jamie snaživě dodal: „Jenom se trochu rozhlédneme kolem, babičko.“

„A žádné rošťárny!“ varovala je Therese. „Až budeme s Lottie připravené k odchodu, zavolám vás.“ Chlapci tiše odběhli směrem k živému plotu.

Therese zatáhla za řetízek zvonku u dveří.

Po minutce se dveře otevřely a na prahu se vynořil vysoký tělnatý komorník, z jehož výrazu Therese vyčetla nervozitu. Z dokonale vytrénované paměti vylovila jméno. „Mountjoy, pokud se nepletu?“